

Údolie hviezd

Keď som mala asi štyri roky, začala som premýšľať nad tým, čo sú to hviezdy. Myslela som si, že sú to malinké zlaté hranaté tvary, ktoré nehybne ležia na oblohe, tak ako to bolo v rozprávkach. Neskôr, keď som mala asi sedem rokov, zistila som, že hviezdy sú obrovské guľovité telesá, ktoré na oblohe neležia, ale sa po nej pohybujú.

Prednedávnom sa mi sníval sen o „údolí hviezd“. Vošla som do „hviezdnej brány“, kde bolo napísané: „Údolie hviezd“. Pripadala som si tam oproti tomu všetkému ako malinký mravček. Boli tam obrovské palmy, pod ktorými hviezdy spávali. Palmy sa podobali na zelené meteority. Keď som prechádzala po cestičke, ktorá mi pripomínala Mliečnu cestu, všimla som si obrovský vodopád pripomínajúci letiacu kométu. Všetko to bolo fascinujúce. Všade boli roztrúsené nádherné kvety, ktoré sa trblietali vo vetre ako hviezdny prach. Na oblohe bola nádherná polárna žiara, ktorá menila farby. Jednoducho, tomu sa hovorí krása! Ako som kráčala ďalej, vpravo som uvidela veľkého psa Síriusa, vľavo malého psa. Pribehli ku mne a začali ma olizovať. Boli veľmi prítulní a priateľskí. Odprevadili ma kúsok cesty a vrátili sa. Po niekoľkých krokoch som vľavo uvidela vysokú žirafu, za ňou veľkú medvedicu Kallistó a malého medveďa Arkasa. Všimla som si, že zvieratá boli pospájané z obrovských žiariacich guľí, a napadlo mi, že to budú asi hviezdy. Mala som pravdu. Podišla som bližšie a začula som hlasy. Ocitla som sa pred najjasnejšou hviezdou severného pólu, Polárkou. Usmiala sa na mňa a privítala ma.

„Ahoj! Vitaj u nás. Ja som Polárka. Ako sa voláš ty?“

„Ja som Emily. Ďakujem za privítanie,“ odpovedala som.

Priateľsky sa ma opýtala, či sa chcem ešte s ňou poprechádzať a spoznať jej priateľov. Pomaly a neisto som prikývla. Ako sme tak kráčali, po ceste prechádzala jašterica. Polárka mi prezradila, že jej meno je Stellio. Pri neďalekom jazere z kométy plávala labuť Kyknos. Neskôr sa pri nás zjavila líška Vulpecula a kobylka Hippe. V neďalekom kométovom mori plával delfín Beta. Nad nami lietal orol Altair. Všetci Polárkiny priatelia boli milí. Veľmi som túžila spoznať aj Venušu nazývanú aj Večernica alebo Zornička. Keď som ráno skoro vstávala a večer išla spať vždy som ju pozdravila a zakývala jej. Moja túžba prekonala môj strach a tak som sa Polárky nasmelo opýtala:

„Polárka... môžem Ťa o niečo poprosiť?“

„Áno, iste,“ odpovedala Polárka.

„Mohla by si mi predstaviť aj planétu Venušu?“ spýtala som sa.

„No, je to ešte ďaleko a je tam dosť teplo, lebo Venuša je neďaleko slnka. Ale ak sa nebojíš, tak môžeme tam ísť,“ povedala Polárka.

Trochu som zaváhala, ale zvedavosť bola väčšia ako obavy. Počas našej cesty som si všimla obrovskú hojdačku. Bol to polovičný mesiac, na ktorom sa z času na čas

hojdali kráľovná Kasiopeja a jej dcéra princezná Andromeda. Ohromená vesmírnou krásou som si ani neuvedomila, že sme už blízko Venuše.

„Vidíš tú guľu v diaľke?“ spýtala sa ma Polárka. „To je Venuša.“

„Áno, vidím,“ odpovedala som. Až teraz som sa spamätala, že sme už skoro tam.

„Vieš po kom má Venuša meno?“ opýtala sa Polárka.

„Nie, neviem. To sme sa neučili. Prezradíš mi to?“ spýtala som sa zvedavo.

„Venuša bola bohyňa lásky a keďže naša planéta Venuša je sfarbená do červena ako farba lásky, dostala meno po nej,“ odpovedala Polárka.

„Ahoj Polárka, koho to tu vedieš?“ prerušila nás zrazu Venuša.

„Ahoj Venuša,“ pozdravila Polárka Venušu. „Toto je moja kamarátka Emily.“

Venuša chvíľu nereagovala a keď sa potom na mňa bližšie pozrela, jej výraz tváre prezradil, akoby ma spoznala.

„Áno!“ vykrikla nadšene. „Ty si to dievčatko, ktoré ma skoro každé ráno a večer zdraví a zakýva mi! Neuveriteľné! Ako si sa sem dostala?“ spýtala sa zvedavo Venuša.

„Ja neviem, dnes sme sa v škole učili o vesmíre. Keď som išla spať, rozmýšľala som o tom, čo sme sa naučili a ako to vo vesmíre asi vyzerá, a zrazu som sa tu dostala.“ povedala som. „Je pre mňa naozaj úžasné byť vo vesmíre, stretnúť sa s vami a spoznať vás.“ usmiala som sa.

Potom ma Polárka odprevadila dlhou cestou k hviezdnej bráne, pretože už bol čas odísť. Rozlúčili sme sa a ja som jej sľúbila, že sa ešte niekedy vrátim.

Keď som sa ráno zobudila, rozmýšľala som, či to bolo naozaj alebo nie. Zrazu mi niečo zašušťalo pri uchu. Pod vankúšom som si našla malý papierik. Zvedavo som ho otvorila. Keď som ho čítala, to, čo tam bolo napísané, ma veľmi prekvapilo:

„Príď ešte niekedy, s pozdravom...“ boli tam podpisy úplne všetkých hviezd z údolia. Na konci bola pečiatka hviezd, pri nej bola malá zlatá hviezdička a... Pozdrav od samotnej Venuše! Po prečítaní som papierik opatrne zložila a dobre skryla...